

N:o 51.

Af herr **M. F. Nyström**, om skrifvelse till Kongl. Maj:t angående lagstiftning i fråga om samhällen, upprättade för att bereda mindre bemedlade personer egna hem m. m.

Byggnadsstadgan för rikets städer af den 8 maj 1874 innehåller de allmänna bestämmelser, som skola ligga till grund för stadsplaners uppgörande och städers och köpingars bebyggande, samt tillämpas äfven i kraft af särskilda kongl. bref för ett antal municipalsamhällen och andra orter, hvarest större folkmängder äro sammanträngda. Denna stadga afser förnämligast, att städer och dermed jemförliga orter planeras och ordnas så, att hygieniska och vissa andra allmänna behof vardas på bästa sätt tillgodosedda, men den lemnar deremot ingen som helst garanti för att, om staden eller orten tillkommit i syfte att åt arbetare och mindre bemedlade bereda egna hem och billiga bostäder, detta syfte ej förryckes genom att tomterna i följd af större efterfrågan stiga i pris och öfvergå till spekulanter, som finna med sin fördel förenligt att rifva husen och på tomterna uppföra hyreskaserner.

Denna fara hotar i synnerhet sådana samhällen, som uppstå i närheten af större städer, hvilkas industri är i uppåtgående, och der marken i följd deraf hastigt stiger i värde. I närheten af Stockholm ha flera försök gjorts att anlägga sådana samhällen, men utsigten för dessa att utveckla sig så som de borde för att motsvara det med dem afsedda ändamålet är mycket liten, och en af de förnämsta orsakerna härtill torde vara att söka i bristen på en betryggande lagstiftning. Särskildt känbar blifver denna brist, om det till bebyggande afsedda området är stort och har sådan belägenhet, att företagets misslyckande skulle för en längre tid framåt hindra den önskade utvecklingen. Ett sådant område är de kronan tillhöriga hemman och lägenheter i Solna och Spånga socknar af Stockholms län, hvilka, efter hvad jag i en annan denna dag inlemnad

motion meddelat, komma att, efter vissa förberedande arbetens afslutande, och sedan arrendetiden utgått, såsom tomtplatser försäljas.

Huru den lagstiftning skall vara beskaffad, som ger den största trygghet för ändamålets vinnande, tilltror jag mig ej att kunna angifva och anhåller därför vördsamt,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att Kongl. Maj:t måtte låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till sådan lagstiftning, att samhällen, upprättade i afsigt att åt arbetare och mindre bemedlade personer bereda egna hem och billiga bostäder, må bevaras för sitt ursprungliga ändamål.

Stockholm den 27 januari 1902.

M. F. Nyström.

N:o 52.

Af herr **M. F. Nyström**, om ändring af 15 kap. 2 § giftermålsbalken.

Från Fredrika Bremer-förbundet har undertecknad, med begäran om motions väckande, mottagit ett så lydande protokollsutdrag:

»Utdrag ur protokoll, hållet vid Fredrika Bremer-Förbundets styrelse-sammanträde onsdagen den 15 januari 1902.

§ 4. Behandlades det från den 2 december 1901 bordlagda ärendet rörande stadgandet i 15 kap. 2 § giftermålsbalken därom, att då båda makarna voro till skilnaden vållande, skulle i händelse de voro lika fallna att boet och barnen förese, mannen vara därtill närmare, och beslöts, att Fredrika Bremer-Förbundet skulle verka för motion hos Riksdagen derom: att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kongl. Maj:t hemställa om införande af sådana ändrade eller förtydligade bestämmelser i gällande lag-